

Nyitva minden ajtó

(Tésai napok)

Fehérre meszelt, erdőszéli vályogházban lakom. Nadrágszjítelek a Börzsöny peremén. Tésa, Ipolyság, Magyarország. Jó ezt leírni, kimondani: mintha virágot szednék, és egyetlen begyakorolt, otthonos mozdulattal átkötném szárukat. Van tornácom, az udvaron kemencém, hátul boltíves, hosszú pince, előtte hűs, fedett pihenő, amit borozónak hívunk. Azt mondják, ez a legszebb ház a faluban. Azt kérdezik, miért élek itt félig megfutamodva az élet elől. Itt nagyra nőnek az almák, és a gyerekek is, akik dobálják. Az asszonyok vödörökben hordják a nevetést. Itt érezni a föld súlyát, szagát. És én is beleférek a tájba. Gyere be, nem kell kopogni, nyitva minden ajtó. Mitől védene meg, ha bezárkózom. A csenddel dús levegőben elhalt állataim lelkét is életre táncolja a gyertyaláng. Nem tudja, mit veszít, aki el se jön.

Derű és vakság

(Tésai napok)

Még kimentem az udvarra, mielőtt az éj selyempillái megint rámcukódnak. A pincebejárat elé, ahol reggel még nagyapám megóvott, régi szerszámai közt turkált dió után a házimókus, ezüsttel befújta ködfalat emelt az október. A kemence is mintha összebb húzódtott volna. Szétszóródnak az árnyak, aztán egyetlen ugrással, akárha előlem menekülnének, eltűnnek a kocsi-úton. Fenn a nadrágszjítelek végén már szélesre tárult az égi karám. Nagyhideghegy felől a hűvösön át diólevél átható, füstös illatát söpri elém a szél. Seholy egy madár; talán híreket visznek a hegyeken túlra.

Egymást hozzák vissza mind a napok. De ma, ötvenharmadik születésnapom előestéjén, sűrűbb a sötétség. Hajlamos vagyok annak látni, amit nem látok. Derű és vakság: gyertyafénynél egyedül borozatok. A hangyák mint hódítók masíroznak lábam körül a demizson felé.